

Joan Mundet

Poble del país Dogon, a la cinglera de Bandiagarà

tat, la qual, des de fa molt poc, disposa d'electricitat, i un altre per fer una excursió en barca i visitar diversos poblats de les vores del Níger i del Bani.

Des de Mopti, iniciem el camí vers la darrera fita del viatge, la mítica Tombouctou per la mateixa carretera que anem seguint des que vàrem sortir de Bamako, fins a Douentza, una altra bonica i força gran població, el ple sahel. Des d'aquesta ciutat en la qual, també com a tot arreu, som el centre d'atenció de tot-hom, sobretot de la mainada sempre alegre, i riallera i encuriosida, viatgem fins a la capital del Sahara de Malí a través d'una pista, recentment traçada a la sorra, en direcció nord. A Douentza mateix contactem amb un pastor coneixedor del terreny perquè ens guii, correctament, per la pista esmentada la qual, en molts trams està completament envaïda i esborrada per la sorra. Bastants quilòmetres després del poblet de Kanioumé i poc després d'haver passat un campament de tuaregs ens queda la furgoneta completament encallada en un banc de sorra a causa d'haver perdut el camí esborrat i amb l'agreujant que la bateria està descarregada per la qual cosa calia, a part de desencallar-lo, empènyer-lo perquè s'engegués. Vàrem decidir, per tant, anar a demanar ajuda als tuaregs els quals van venir de seguida i, entre tots, vàrem aconseguir treure el vehicle de la sorra, engegar-lo i continuar el viatge després d'acomiar-nos, agraïts, d'aquells «senyors del desert» que ens han ajudat totalment desinteressadament. Ja de nit, hem de frenar de cop perquè de sobte ens trobem amb el Níger al